

Սիպիլ

Անցնելու մոտ

Լույսի փունջ մը, շող շյուղերու կոտ հյուսկեն,
Հորիզոնեն վար հուր և բոց կը թափեն,
Լերան ծայրը ցուրեր մութը կը պրկեն
Ցանցի մը մեջ լայն վերտերով սատափեն:
Քունեն զարթնած կ'երգեն մարին՝ վարուժան,
Ոստերն ի վար կախված բույնին մեջ տամուկ,
Դաշտերուն մեջ հույլ-հույլ գառներ կը խրժան
Շաղով օծված մարմանդներուն մեջ ճամուկ:
Շամբերուն հոժ շուքին տակեն դողդոջուն՝
Դեպի ծովուն ափերն ի վար ավազեն,
Ուր փրփուրին կը նշմարես վախկոտ շուն,
Լուսածիծաղ առուն վետ-վետ կը վազեն:
Ոչ հընայքեն առվին տենդոտ կարկաչին,
Շողին, ցողին լույս ծիծաղեն արծաթի,
Ոչ ալ այգուն ջերմ համբույրեն առաջին
Մեր սրտին մեջ վարդ անուրջ մը կը ծաթի.
Մենք չենք սիրեր կյանքն հորդաշունչ, կեդանի,
Անցնելու մոտ իրերն ըզմեզ կը կարթեն.
Ու կը ցավինք, երբ բախտն հեռու կը տանի,
Ինչ որ երեկ արհամարհած ենք արդեն:
Մենք կը սիրենք, երբ արևը ծիրանի՝
Հալած, հատած մոմի նըման ոգեվար՝
Ալիքներուն գոգն իյնալով շիջանի

Սողոսկելով խարակներեն գառ ի վար:
Ծաղիկները, զոր կը թողունք որ ցամքին
Թոնուտ օդին, ցուրտ արևուն տակ աշնան,
Ծառաներու հանձնած կոպիտ խընամքին,

Թոռմելու մոտ՝ կարծես հանկարծ կ'անուշնան:
Սըրվակները, որոնց բույրը կը հատնի,
Ա՛լ ավելի մեղ սիրելի կը դառնան,
Ինչպես դեղնած սիրո թըղթիկ մը գաղտնի,
Ջոր կը պահենք գուրգուրանքով անսահման:
Եվ մեր սերը, ոսկեփետուր թըռչուն բիլ,
Ջոր անսրվաղ կը լըքանենք շատ հեղ մենք,
Երբ թև կ'առնեն կ'ուզեն մեզմե խուսափիլ,
Գողղըղալով մեր հոգվույն մեջ կը սեղմենք:
Մըրմունջները որոնք հեռուն կը մարին՝
Կոչնակները, հաշյունն անգամ շուներուն,
Գորշ ամպերն իսկ փակած կապույտ կամարին,
Մեկնելու մոտ՝ հըմայք մ'ունի օրորուն:
Հուզմունքներեն ալ կը վըրդովե՞ն մեր հոգին
Եթե չըլլան երագի պես թևավոր.
Եվ կյանքն արդյոք կ'ըլլա՞ այնքան թանկագին,
Այնքա՛ն անուշ, երբ չըսպառնա մահն անոր:

1900